Bijlage 1 Definities

Drinkwaterrichtwaarde: een gezondheidskundig onderbouwde veilige risicogrens voor een individuele stof in drinkwater, die niet wettelijk is vastgelegd.

Norm: een drinkwaterrichtwaarde die wettelijk is vastgelegd als kwaliteitseis.

Signaleringsparameter: In het Drinkwaterbesluit en de Drinkwaterregeling is voor opkomende stoffen een signaleringsparameter "overige antropogene stoffen" opgenomen met een waarde van 1 microgram/L. Deze parameter is bedoeld als vangnet voor stoffen waarvoor geen wettelijke eis is opgenomen in de regelgeving. Deze kwaliteitseis is bedoeld voor het signaleren van mogelijke verontreinigingen. Wanneer de aangegeven waarde (1 µg/L) wordt overschreden is er niet op voorhand een risico voor de volksgezondheid, maar moet er nader onderzoek plaats vinden. Deze vereiste richt zich op het drinkwaterbedrijf. Volgens artikel 16 van de Drinkwaterregeling is het drinkwaterbedrijf verplicht om een overschrijding te melden aan de Inspectie ILT. Bij een overschrijding die naar verwachting langer dan 30 dagen duurt, kan het drinkwaterbedrijf een ontheffing (van de Minister van IenM) krijgen om het oppervlaktewater te mogen blijven innemen. Hiervoor dient eerst aangetoond te worden dat er geen sprake is van gezondheidsrisico's via de consumptie van drinkwater. De Minister van IenM dient de waterbeheerder te informeren over een dergelijke ontheffing (artikel 16 Drinkwaterregeling). Voor overschrijdingen in drinkwater zelf is geen ontheffing mogelijk en kan de Inspectie ILT maatregelen opleggen.

Signaleringswaarde: De monitoring en toetsing van de kwaliteitsdoelstellingen voor drinkwaterbronnen in het kader van het Bkmw is beschreven in het Protocol monitoring en toetsing drinkwaterbronnen onder de Kaderrichtlijn Water. Voor nieuwe, opkomende stoffen is een op waterwinlocaties in grond- en oppervlaktewater een signaleringswaarde van 0,1 µg/L afgesproken. Deze waarde is lager dan de waarde van 1,0 ug/l voor de inname van drinkwater om tijdig mogelijke probleemstoffen in de drinkwater*bronnen* aan te kunnen pakken. De wijze waarop de meetgegevens aan de signaleringswaarde worden getoetst is in het protocol beschreven. Voor de toetsing van de oppervlaktewaterkwaliteit wordt gebruik gemaakt van de meetreeks van (minimaal) maandelijkse metingen gedurende de voorafgaande drie jaar. Deze toetsing vindt jaarlijks plaats, zodat de waterbeheerder adequaat in kan spelen op eventuele problemen. Een overschrijding van de signaleringswaarde vraagt volgens het protocol om een nadere risicobeoordeling voor de betreffende stof, waarbij wordt nagegaan of de stof (en in welke concentratie) een risico vormt voor de drinkwatervoorziening en daarmee de KRW-doelen voor water voor menselijke consumptie.

ZZS: Zeer zorgwekkende stoffen (ZZS) zijn in het kader van REACH en nationaal aangewezen stoffen die zo gevaarlijk zijn dat de overheid ze uit het (water) milieu wil weren. Het zijn stoffen die bijvoorbeeld kankerverwekkend zijn, de voortplanting belemmeren of zich in de voedselketen ophopen. Het overheidsbeleid is er op gericht om ze zoveel mogelijk uit de leefomgeving te weren. Dit gebeurt onder meer door in vergunningen regels te stellen voor uitstoot naar lucht en lozingen op water. Volgens het Handboek ABM geldt het zwaarste beoordelingsregime: uitfaseren indien mogelijk, anders minimaliseren. Het RIVM publiceert een lijst met zeer zorgwekkende stoffen en actualiseert deze lijst ieder half jaar. De lijst is niet uitputtend, daarom kunnen belanghebbenden via een handleiding ook zelf bepalen of een stof zeer zorgwekkend is. De lijst en de handleiding staan op de RIVM website Risico's van Stoffen, en zijn via de zoekfunctie op deze site te vinden.

PMT stoffen: Stoffen die persistent, mobiel en toxisch zijn. Dit zijn met name potentiële probleemstoffen voor de drinkwaterbereiding. Dit soort stoffen wordt momenteel op basis van de nu geldende criteria niet geselecteerd als zeer zorgwekkende stoffen in het kader van REACH en/of nationale wetgeving.